

Arrest

nr. 317 955 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 25 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. WALDMANN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 8 november 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 november 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Tunesische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Sidi Bouzid. Vanaf uw 19de verbleef u op verschillende andere plaatsen in Tunesië omwille van werk en studie. In 2008 werd u lid van de Ennahda partij en nam u deel aan activiteiten. U ging naar vergaderingen en moedigde mensen aan om zich

aan te sluiten. Op het einde van 2010 kreeg u problemen met de politie omwille van uw politieke activiteiten. U nam deel aan de protesten om de val van het regime te eisen. U werd bedreigd en u werd verschillende keren opgepakt en vastgehouden door de autoriteiten. Op 31 december 2010 werd u de laatste keer opgepakt. Op 14 januari 2011 werd de president afgezet. U verliet het land in maart 2011.

U reisde naar Italië waar u een verblijfsvergunning om humanitaire redenen kreeg. In 2012 ging u naar Frankrijk. U verbleef twee jaar in Frankrijk en reisde in die periode drie keer naar Tunesië voor een maand. In 2015 kwam u naar België en op 14 oktober 2024 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw Tunesische identiteitskaart, documenten over uw zaak als revolutieslachtoffer, werkdocumenten uit Italië, uw partijkaart, screenshots van Facebook en uw Italiaanse verblijfskaarten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u reeds 9 jaar in België verbleef alvorens u uw verzoek om internationale bescherming indiende (verklaring DVZ, vraag 32). De door u aangemeten houding getuigt geenszins van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de criteria van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, waarbij er redelijkerwijs mag verwacht worden dat er zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend bij de bevoegde instanties.

Verder verklaarde u dat u in 2012 en 2014 twee keer terugkeerde naar Tunesië en uw familie bezocht in uw woonplaats (CGVS, p. 7-8). Bij de DVZ verklaarde u zelfs dat u in 2015 een derde keer terugkeerde naar Tunesië (verklaring DVZ, vraag 33). Dat u verschillende keren zonder problemen kon terugkeren naar Tunesië, is niet in overeenstemming te brengen met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

U verklaarde nog dat u zes of zeven keer werd opgepakt tussen 2009 en 2011. U werd telkens voor enkele dagen vastgehouden en dan opnieuw vrijgelaten (vragenlijst CGVS, vraag 1). Toen u op het CGVS gevraagd werd hoeveel keer u werd opgepakt, antwoordde u dat u het niet weet maar dat het veel gebeurde (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat u bij de DVZ gezegd had dat u zes of zeven keer opgepakt werd, antwoordde u dat dat zou kunnen. Dat u er niet in slaagde een concreet antwoord te geven op het aantal keer dat u door de politie opgepakt werd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien verklaarde u dat u geslagen en gefolterd werd bij uw arrestaties. Ze dreigden u te doden en eisten dat u het land zou verlaten (CGVS, p. 9). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ vermeldde u echter niet dat er geweld tegen u werd gebruikt of dat u bedreigd werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u bij terugkeer nog steeds gevisieerd zou worden omwille van uw politieke activiteiten voor de Ennahda partij. Het is immers meer dan tien jaar geleden dat u betrokken was bij de protesten in Tunesië en dat u deelnam aan activiteiten van de partij. U verklaarde dat u ook in België nog actief bleef en met mensen sprak over de partij. Gevraagd wat u dan deed, antwoordde u dat u sprak met mensen over de partij en hen overtuigde om voor Ennahda te stemmen (CGVS, p. 14). Dit was voor u in België naar de gevangenis moest in 2017 (document overgemaakt aan CGVS, p. 5). Dat u nog steeds gevisieerd zou worden omwille van uw politiek profiel is niet aannemelijk. Uw activiteiten dateren immers van zeven jaar geleden en uit uw verklaringen blijkt dat u een laag profiel had en geen belangrijke rol speelde in de partij. U had de leiding op lokaal niveau en op kleine schaal (CGVS, p. 10). U legde uw partijkaart neer om uw profiel te staven. Deze kaart toont niet aan dat u heden nog actief bent voor de partij. Uit deze elementen blijkt niet dat u een nood aan internationale bescherming heeft omwille van uw politiek profiel.

Uit uw verklaringen blijkt nog dat u geen compensatie of vergoeding kreeg nadat u gewond raakte tijdens de protesten van de revolutie in 2010 en 2011. U diende hiervoor een dossier in maar uw compensatie werd geweigerd. U legde een document neer om deze zaak te staven. U weet niet wat de reden voor deze weigering is (CGVS, p. 11). Dat u geen vergoeding kreeg van de autoriteiten, terwijl u daar wel recht op had, houdt geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt

immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst benadeeld werd of zou worden bij terugkeer. Hoewel u zich in een oneerlijke situatie bevindt, kan hieruit geen nood aan internationale bescherming voor u afgeleid worden.

Nog verklaarde u dat u in Tunesië bij verstek veroordeeld werd en dat u daarom gezocht wordt (vragenlijst CGVS, vraag 2). Toen u gewezen werd op deze verklaringen, antwoordde u dat u belde met uw familie en dat ze u zeiden dat u gezocht werd door de politie. Opnieuw gevraagd of u veroordeeld werd, antwoordde u dat dit niet het geval is (CGVS, p. 13). Deze tegenstrijdige verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in het gedrang.

Ook de overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde uw Tunesische identiteitskaart neer. Deze kan hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. Verder legde u uw Italiaanse verblijfsdocumenten en werkcontract neer. Hieruit kan afgeleid worden dat u gedurende een bepaalde periode in Italië woonde en werkte, wat hier niet ter discussie staat. U legde screenshots neer van een pagina op Facebook. U verklaarde hierover dat het gaat over mensen die zagen dat u slachtoffer werd van geweld (CGVS, p. 13). Uit deze foto's kan echter niet afgeleid worden waar, wanneer of van wie ze werden genomen. Bijgevolg is de bewijswaarde ervan erg laag. Er moet verder worden opgemerkt dat er in Tunesië momenteel geen reëel risico bestaat op ernstige bedreigingen ten opzichte van een burger als gevolg van willekeurig geweld tijdens een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende vreemdelingen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de redelijkheids-, zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht; van "*het beginsel van onpartijdigheid*", van de rechten van verdediging en van de gelijkheid der wapens, van "*de transparantie*", van de artikelen 13/1, 19 en 20/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 13 en 44 tot 50 "*van de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming)*", van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 8, 9, 10, 13, 14, 15 en 16 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de oude Procedurerichtlijn). Tevens voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij gaat nader in op de motieven aangaande het tijdsbestek tussen het verlaten van Tunesië en zijn beschermingsverzoek, zijn terugkeer naar Tunesië, de bewijsstukken en het gebrek aan compensatie als slachtoffer na de revolutie en de tegenstrijdigheden.

Voorts meent verzoeker dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het verzoek op een waarborging van de vertrouwelijkheid en de integriteit van de gegevens tijdens het persoonlijk onderhoud.

Ten slotte wordt ingegaan op de rechten van verdediging en het recht op bijstand van een advocaat.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift worden "*relevante landenrapporten*" "(72 p.)" toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte “*beoordeling van feiten en omstandigheden*” in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek

wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Waar verzoeker omstandig kritiek uit op zijn gehoor via videoconferentie en betoogt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het verzoek op een waarborging van de vertrouwelijkheid en de integriteit van de gegevens tijdens het persoonlijk onderhoud, wordt op het volgende gewezen.

Verzoeker benadrukt zijn schriftelijk bezwaar van 7 november 2024 tegen het gehoor via videoconferentie en stelt in zijn verzoekschrift het niet eens te zijn met verweerders antwoord op dit bezwaar en met de bijkomende aanvullende maatregelen met oog op een passende geheimhouding waarbij onder meer werd gewezen op de modelcontracten van de Europese Commissie, de zogenaamde Standard Contract Clauses (SCC; standaardcontractbepalingen) als juridische basis en op het gebruik van gedepersonaliseerde, anonieme Teamsaccounts, en end-to-end-encryptie (E2EE).

Niettegenstaande verzoeker stelt kennis te hebben van de bijkomende beschermingsmaatregelen die het CGVS treft om het door de AVG vereiste beschermingsniveau te waarborgen zoals wordt toegelicht in het verzoekschrift, brengt hij geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat deze maatregelen onvoldoende zouden zijn om het ontoereikend niveau van gegevensbescherming in de Verenigde Staten te verhelpen.

Waar verzoeker verwijst naar een rapport van NOYB, stelt de Raad vast dat dit rapport enkel en alleen uitspraak doet over de mate waarin Microsoft, als het zelf optreedt als verwerkingsverantwoordelijke, voldoet aan de informatieverplichtingen vervat in de AVG. In casu treedt evenwel het CGVS, en niet Microsoft, op als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4.7 van de AVG en komt het bijgevolg aan het CGVS toe om te voldoen aan de informatieplicht vervat in artikel 13 AVG.

Dient in dit verband te worden vastgesteld dat uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker geïnformeerd werd over het verloop van het videogehoor en het gebruikte systeem dat garant staat voor een "passende geheimhouding", dit middels de brief waarbij hij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud en de daaraan verbonden "Privacyverklaring gehoor op afstand" en dat aldus voldaan werd aan de informatieplicht die overeenkomstig artikel 13 AVG op het CGVS rust als verwerkingsverantwoordelijke. Uit het NOYB-rapport kan verder op geen enkele wijze worden afgeleid dat NOYB tot de vaststelling is gekomen dat het gebruik van de beschikbare videoconferentiesystemen het door de AVG gewaarborgde beschermingsniveau zou ondermijnen. Nergens wordt gesteld dat het gebruik van MS Teams niet conform de AVG zou zijn of dat technische maatregelen zoals het gebruik van E2EE niet zouden volstaan als bijkomende

beschermingsmaatregel in de zin van het arrest Schrems II. Integendeel, in het rapport wordt juist uitdrukkelijk gesteld dat het gebruik van E2EE vanuit privacy-perspectief zeer op prijs wordt gesteld.

Wat betreft nog de door verzoeker aangehaalde vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt erop gewezen dat arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat in de vermelde rechtspraak nergens gesteld wordt dat het CGVS door het gebruik van MS Teams het vertrouwelijk karakter van het persoonlijk onderhoud niet zou eerbiedigen, doch werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen louter gesteld dat er onvoldoende informatie voorlag inzake de betrouwbaarheid van MS Teams en dat de Raad dienaangaande niet over de nodige technische kennis beschikt terwijl in casu verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk stelt dat hij een antwoord kreeg op het schriftelijk bezwaar tegen het plaatsvinden van een gehoor op afstand waarbij onder meer werd ingegaan op de betrouwbaarheid van MS Teams Software, in het bijzonder de hoogwaardige end-to-end-versleutelingstechnologie (E2EE) die mogelijk is via deze software en waarvan het CGVS gebruik maakt. Tevens dient opgemerkt te worden dat het gebruik van deze software niet los kan worden gezien van de aanvullende maatregelen die het CGVS treft met betrekking tot de organisatie van een persoonlijk onderhoud op afstand en waardoor de toegang door een onbevoegde derde tot de persoonsgegevens die tijdens het persoonlijk onderhoud op afstand worden uitgewisseld onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt en zodoende steeds voldaan wordt aan het krachtens Unierecht vereiste beschermingsniveau en dit ongeacht het derde land naar waar de gegevens worden doorgegeven. Verzoeker laat geheel na enige concrete en objectief verifieerbare informatie bij te brengen die een ander licht kan werpen op de betrouwbaarheid van MS Teams Software dan wel het al dan niet doeltreffend karakter van de maatregelen die het CGVS implementeert ter bescherming van zijn persoonsgegevens. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de *“Privacyverklaring gehoor op afstand”* werd gewezen op de mogelijkheid om een klacht neer te leggen bij de Gegevensbeschermingsautoriteit, indien hij meent dat het CGVS zijn persoonsgegevens niet verwerkt overeenkomstig de AVG. Uit niets blijkt dat dergelijke klacht werd neergelegd.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat een *“passende geheimhouding”* voorzien in artikel 13/1, eerste lid van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 gerespecteerd werd en de confidentialiteit in het licht van de AVG van het persoonlijk onderhoud van 8 november 2024 wel degelijk werden nageleefd.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker stelt Tunesië te hebben verlaten wegens zijn politieke oppositieactiviteiten voor de Ennahda-partij waardoor hij bij terugkeer vreest in de gevangenis te belanden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een actuele, persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Tunesië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In de bestreden beslissing wordt er reeds pertinent gewezen op verzoekers laattijdige beschermingsverzoek en zijn terugkeer naar Tunesië:

“Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u reeds 9 jaar in België verbleef alvorens u uw verzoek om internationale bescherming indiende (verklaring DVZ, vraag 32). De door u aangemeten houding getuigt geenszins van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de criteria van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, waarbij er redelijkerwijs mag verwacht worden dat er zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend bij de bevoegde instanties.

Verder verklaarde u dat u in 2012 en 2014 twee keer terugkeerde naar Tunesië en uw familie bezocht in uw woonplaats (CGVS, p. 7-8). Bij de DVZ verklaarde u zelfs dat u in 2015 een derde keer terugkeerde naar Tunesië (verklaring DVZ, vraag 33). Dat u verschillende keren zonder problemen kon terugkeren naar Tunesië, is niet in overeenstemming te brengen met het bestaan van van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.”

Verzoeker meent dat sinds zijn terugkeer naar Tunesië in 2012 en 2015 de situatie aldaar drastisch is veranderd. Hij meent dat de huidige politieke repressie een terugkeer voor voormalige Ennahda-leden gevaarlijk maakt. In dit verband wijst verzoeker op de gebeurtenissen sinds 2021 (dit sinds de machtsovername door president Kais Saïed in juli 2021) en de aanzienlijk verslechterde politieke situatie met een toenemende repressie tegen politieke tegenstanders, vooral tegen leden van de Ennahda-partij. Verzoeker voert, na verwijzingen naar de huidige algemene situatie en politieke ontwikkelingen, aldus aan dat waar tussen 2012 en 2015 minder risico's waren, het in de huidige context levensbedreigend kan zijn. Er

wordt in het verzoekschrift benadrukt dat de situatie van teruggekeerde vluchtelingen kan veranderen afhankelijk van politieke ontwikkelingen.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in verweerders pertinente vaststellingen te ontkrachten.

Zo kunnen verzoekers betoog en zijn verwijzingen naar de algemene verslechterde situatie de laattijdige indiening van zijn beschermingsverzoek niet verschonen. De Raad beklemtoont samen met verzoeker dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, quod non in casu. Hoewel verzoeker terecht opwerpt dat de situatie van teruggekeerde vluchtelingen kan veranderen afhankelijk van politieke ontwikkelingen, biedt hij met zijn verwijzingen naar de verslechterde situatie in Tunesië evenwel geenszins een afdoende verklaring waarom hij dan pas in oktober 2024 een beschermingsverzoek heeft ingediend hoewel hij zelf omstandig betoogd dat de (politieke) situatie reeds sinds 2021 verslechterde.

Het gegeven dat verzoeker pas in oktober 2024 een beschermingsverzoek indiende vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst en gegrondheid van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dergelijke passieve, afwachtende houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relateert de ernst van de ingeroepen vrees.

Met betrekking tot verzoekers terugkeer naar Tunesië in 2012 en 2014 alsook in 2015, stelt de Raad vast dat, ondanks dat het algemeen betoog inzake de verslechterde (politieke) situatie sinds 2021 wel kan gevolgd worden, deze meerdere reizen naar Tunesië zonder problemen en met eigen (legale) documenten (persoonlijk onderhoud, p. 7-8; Verklaring DVZ van 16 oktober 2024, vraag 33) evenwel niet te rijmen zijn met verzoekers eigen concrete verklaringen dat hij omwille van zijn politieke activiteiten meermaals werd gearresteerd tussen 2009 en 2011 en persoonlijk werd geïnterviewd alsook met de dood bedreigd waardoor hij uiteindelijk Tunesië verliet (persoonlijk onderhoud, p. 9, 11-12; Vragenlijst van 16 oktober 2024, vraag 1). Zodoende kan niet ingezien worden waarom verzoeker in de door hemzelf geschetste context van aanhoudende, gewelddadige problemen tussen 2009 en 2011 toch meermaals en reeds in 2012 vrijwillig zou terugkeren naar Tunesië, te meer in het verzoekschrift wordt bevestigd dat er tussen 2012-2013 nog steeds politieke spanningen waren (verzoekschrift, punten 32 en 33).

Deze vaststellingen ondermijnen ook naar mening van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees en voorgehouden problemen.

Vervolgens heeft de commissaris-generaal met reden gewag gemaakt van volgende tegenstrijdigheden:

“U verklaarde nog dat u zes of zeven keer werd opgepakt tussen 2009 en 2011. U werd telkens voor enkele dagen vastgehouden en dan opnieuw vrijgelaten (vragenlijst CGVS, vraag 1). Toen u op het CGVS gevraagd werd hoeveel keer u werd opgepakt, antwoordde u dat u het niet weet maar dat het veel gebeurde (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat u bij de DVZ gezegd had dat u zes of zeven keer opgepakt werd, antwoordde u dat dat zou kunnen. Dat u er niet in slaagde een concreet antwoord te geven op het aantal keer dat u door de politie opgepakt werd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien verklaarde u dat u geslagen en gefolterd werd bij uw arrestaties. Ze dreigden u te doden en eisten dat u het land zou verlaten (CGVS, p. 9). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ vermeldde u echter niet dat er geweld tegen u werd gebruikt of dat u bedreigd werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

(...)

Nog verklaarde u dat u in Tunesië bij verstek veroordeeld werd en dat u daarom gezocht wordt (vragenlijst CGVS, vraag 2). Toen u gewezen werd op deze verklaringen, antwoordde u dat u belde met uw familie en dat ze u zeiden dat u gezocht werd door de politie. Opnieuw gevraagd of u veroordeeld werd, antwoordde u dat dit niet het geval is (CGVS, p. 13). Deze tegenstrijdige verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in het gedrang.”

Het is volgens verzoeker onredelijk om te stellen dat dit een tegenstrijdigheid is die afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Ook het feit dat hij niet expliciet heeft vermeld bij DVZ dat er geweld tegen hem gebruikt werd kan volgens hem niet gezien worden als een tegenstrijdigheid, te meer verzoeker hieromtrent bewijzen heeft voorgelegd. Er wordt vervolgd dat verzoeker bovendien inderdaad verklaarde dat zijn familie hem heeft meegedeeld dat de politie naar hem zocht maar het zowel voor zijn familie als voor hem niet duidelijk is waarom precies. Echter, in een klimaat van politieke repressie is het vaak moeilijk voor individuen om gedetailleerd bewijs te leveren van vervolging, aldus verzoeker.

Verzoeker bekritiseert verweerders terecht bevindingen die steun vinden in de stukken van het dossier en volhardt in de reeds afgelegde verklaringen en bijgebrachte documenten zonder echter valabele argumenten bij te brengen die afbreuk kunnen doen aan de hoger weergegeven pertinente motieven. De Raad stipt aan dat van een verzoeker immers redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op eenduidige, correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, te meer hij reeds bij de DVZ ook uitdrukkelijk werd bevraagd naar (de omstandigheden van) aanhoudingen en veroordelingen alsook naar “*alle feiten*” die hebben geleid tot de vlucht uit het herkomstland waarbij hem nog specifiekere vragen werden gesteld (Vragenlijst van 16 oktober 2024; vraag 1, vraag 5).

Voorts merkt de Raad nog op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht kan worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de gevolgen ervan. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde voldoende duiding te kunnen verschaffen omtrent een mogelijke veroordeling hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen:

“Voorts moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u bij terugkeer nog steeds gevisieerd zou worden omwille van uw politieke activiteiten voor de Ennahda partij. Het is immers meer dan tien jaar geleden dat u betrokken was bij de protesten in Tunesië en dat u deelnam aan activiteiten van de partij. U verklaarde dat u ook in België nog actief bleef en met mensen sprak over de partij. Gevraagd wat u dan deed, antwoordde u dat u sprak met mensen over de partij en hen overtuigde om voor Ennahda te stemmen (CGVS, p. 14). Dit was voor u in België naar de gevangenis moest in 2017 (document overgemaakt aan CGVS, p. 5). Dat u nog steeds gevisieerd zou worden omwille van uw politiek profiel is niet aannemelijk. Uw activiteiten dateren immers van zeven jaar geleden en uit uw verklaringen blijkt dat u een laag profiel had en geen belangrijke rol speelde in de partij. U had de leiding op lokaal niveau en op kleine schaal (CGVS, p. 10). U legde uw partijkaart neer om uw profiel te staven. Deze kaart toont niet aan dat u heden nog actief bent voor de partij. Uit deze elementen blijkt niet dat u een nood aan internationale bescherming heeft omwille van uw politiek profiel.”

Verzoeker meent dat verweerder volledig onterecht stelt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij nog steeds wordt gevisieerd voor zijn activiteiten voor Ennahda zonder zich te baseren op landeninformatie over repressie tegen Ennahda-leden in Tunesië. Verzoeker licht toe dat onder Kais Saïed Ennahda expliciet is vervolgd, waarbij recent verschillende leden van de partij zijn gearresteerd of aangeklaagd. Tevens wordt hierbij gewezen op verschillende landeninformatie inzake politieke repressie en waaruit volgens verzoeker blijkt dat sprake is van een systematische vervolging van voormalige leden, zelfs als ze niet langer actief betrokken zijn. In het verzoekschrift wordt beklemtoond dat leden van de Ennahda-partij zoals verzoeker een specifiek doelwit zijn van de repressie en bovendien politieke activiteiten in het buitenland nauwlettend worden gevolgd door de Tunesische autoriteiten hetgeen het risico bij terugkeer verhoogt. Verzoeker concludeert dat de huidige politieke situatie in Tunesië wordt gekenmerkt door systematische repressie van politieke tegenstanders, vooral leden van de Ennahda-partij hetgeen een reëel risico vormt bij terugkeer.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker geen persoonlijke, actuele, gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet door louter de algemene veiligheidssituatie, de situatie rond mensenrechten evenals de politieke onrust en repressie in Tunesië aan te halen. Met betrekking tot de vraag of een verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, kan het niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met de persoon aannemelijk gemaakt worden. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie die geen betrekking hebben op verzoekers persoon, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, kunnen in casu dan ook niet volstaan.

De Raad stelt verder vast dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uit de aangehaalde landinformatie niet afdoende kan blijken dat het loutere lidmaatschap bij de Ennahda-partij op zich reeds volstaat om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Immers blijkt geenszins uit de algemene landeninformatie dat het loutere feit dat verzoeker lid is van de Ennahda-partij, terwijl zijn laatste politieke activiteiten reeds van zeven jaar geleden dateren, hij ook effectief wordt vervolgd. In de door verzoeker aangehaalde landeninformatie is bovendien veeleer sprake van arrestaties van partijleiders en “*high-profile*” opposanten en hoewel ook gewag wordt gemaakt van repressie en aanhoudingen van sympathisanten, moet in casu beklemtoond worden dat verzoeker in zijn specifiek geval geenszins aannemelijk maakt dat hij actueel wordt gevisieerd of dreigt gevisieerd te worden, te meer zijn vluchtmotieven niet geloofwaardig zijn bevonden en door de commissaris-generaal met reden wordt vastgesteld dat het meer dan tien jaar geleden is dat verzoeker bij protesten betrokken was en deelnam aan activiteiten in Tunesië en zijn politieke activiteiten in België reeds dateren van zeven jaar geleden waarbij hij overigens een laag profiel had (persoonlijk onderhoud, p. 9-10, 14).

De Raad is aldus van oordeel dat het lidmaatschap van verzoeker op zichzelf niet kan volstaan om in zijn hoofde een zodanige zichtbaarheid vast te stellen die de interesse van de nationale autoriteiten zou kunnen

wekken. Het louter behoren tot een bepaalde risicogroep kan zodoende op zich niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De Raad benadrukt te dezen dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft en deze vervolgingsvrees en reëel risico op ernstige schade aldus in concreto moeten worden aangetoond. Verzoeker blijft hiertoe echter, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen dat hij geen compensatie of vergoeding kreeg nadat hij gewond raakte tijdens de protesten van de revolutie in 2010 en 2011, wordt in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld:

“U diende hiervoor een dossier in maar uw compensatie werd geweigerd. U legde een documenten neer om deze zaak te staven. U weet niet wat de reden voor deze weigering is (CGVS, p. 11). Dat u geen vergoeding kreeg van de autoriteiten, terwijl u daar wel recht op had, houdt geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst benadeeld werd of zou worden bij terugkeer. Hoewel u zich in een oneerlijke situatie bevindt, kan hieruit geen nood aan internationale bescherming voor u afgeleid worden.”

Hoewel de Raad de commissaris-generaal niet zonder meer kan bijtreden in diens oordeel dat dit element geen verband houdt met de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag nu niet kan uitgesloten worden dat deze weigering en de gebrekkige toegang tot compensatie gelinkt is aan verzoekers eerdere politieke activiteiten, moet evenwel het volgende aangestipt worden. Verzoeker toont met het gegeven dat hij in het verleden gewond geraakte bij de revolutie en hij in het kader hiervan compensatie werd geweigerd waartegen hij een klacht heeft ingediend waarbij gewag wordt gemaakt van trage procedures en discriminatie geenszins aan dat deze elementen volstaan en zwaarwichtig genoeg zijn om in zijn hoofde een gegronde vervolgingsvrees of reëel risico op ernstige schade vast te stellen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden immers op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat ze aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Er kan niet blijken dat de aangehaalde situatie dermate ernstig is dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging waardoor elk lid van de Ennahda-partij, ondanks het gebrek aan politieke activiteiten, in Tunesië louter omwille van dit louter lidmaatschap dreigt te worden geviséerd of vervolgd.

Het gegeven dat verzoeker (nog) geen compensatie heeft gekregen, bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve op dat verzoeker - die nog over een familiaal netwerk beschikt in Tunesië en zijn reizen steeds zelf heeft kunnen financieren (Verklaring DVZ van 16 oktober 2024, p. 7, 9, 11; persoonlijk onderhoud, p. 6-7) - bovendien niet aantoonde dat hij omwille van deze weigering dreigt terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de volgende in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in Tunesië een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Met betrekking tot de aangehaalde schending van het recht van verdediging en het recht op bijstand van een advocaat, wijst de Raad op het volgende.

Waar verzoeker in dit verband kritiek uit op het gegeven dat het persoonlijk onderhoud reeds werd aangevat hoewel de advocaat tijdig had meegedeeld dat hij vertraging zou hebben, stipt de Raad aan dat in casu niet ter discussie staat dat zowel verzoeker als zijn raadsman tijdig werden opgeroepen en meegedeeld dat het gehoor zou plaatsvinden op 8 november 2024 om 14 uur. In de oproepingsbrief van 28 oktober 2024 die door het Commissariaat-generaal aan verzoeker werd verstuurd, wordt uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker zich op de dag van zijn persoonlijk onderhoud kan laten bijstaan door een raadsman van zijn keuze. Verzoeker draagt bijgevolg zelf de verantwoordelijkheid wat de organisatie van zijn verdediging betreft en indien hij tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal de bijstand van zijn raadsman wenste, diende hij daartoe de nodige maatregelen te nemen. Verzoeker is immers vrij te beslissen of hij al dan niet wil worden bijgestaan door zijn raadsman tijdens het interview. In casu moet vastgesteld worden dat verzoeker bij aanvang van het onderhoud expliciet de vraag werd gesteld of hij graag zou willen wachten op zijn advocaat of al wou beginnen waarop verzoeker duidelijk antwoordde dat er kon aangevangen worden (persoonlijk onderhoud, p. 4). Even later, rond 14u38, kwam de advocaat toe en kon hij overigens tot het einde van het onderhoud, dit tot 16u50, verzoeker bijstaan tijdens het gehoor en werd hij ook de mogelijkheid geboden opmerkingen te formuleren (persoonlijk onderhoud, p. 9, 15-16).

De Raad stipt nog volledigheidshalve aan dat indien verzoeker gedurende het gehele persoonlijk onderhoud de bijstand van zijn advocaat wenste, het zijn taak is om op diligente en alerte wijze, zij het samen met zijn advocaat of een vervanging van deze advocaat, zijn verdediging te organiseren, en kan er in redelijkheid worden verwacht dat hiertoe het nodige wordt gedaan om tijdig bijstand van een advocaat te verzekeren.

Daarenboven wordt hoe dan ook niet aangetoond op welke wijze de latere aanwezigheid van de advocaat tijdens het gehoor een invloed heeft gehad op verzoekers persoonlijke verklaringen en derhalve op de bestreden beslissing nu de advocaat toch nog toekwam en hij tot het einde van het onderhoud verzoeker heeft bijgestaan tijdens het gehoor en ook de mogelijkheid werd geboden opmerkingen te formuleren en in de huidige procedure voor de Raad, die in deze over volle rechtsmacht beschikt, rekening werd gehouden met de in het verzoekschrift geformuleerde opmerkingen met betrekking tot het gehoor (infra).

Dat verzoekers recht op bijstand door een advocaat werd geschonden, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Inzake de kritiek op de betekening van de notities van het persoonlijk onderhoud op hetzelfde ogenblik als de beslissing, wijst de Raad op artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat wanneer onder meer artikel 57/6/1, § 1 wordt toegepast, quod in casu, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, hetgeen ook als dusdanig werd toegepast in casu.

De Memorie van Toelichting bij artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet (zie Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, DOC 54 2548/001, p. 100) bepaalt wat volgt: *“Ten slotte bepaalt de vierde paragraaf dat zodra de artikelen (...), 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, gezien deze procedures korte termijnen voorziet. Dit betekent logischerwijs dat men niet zal wachten op de opmerkingen van de verzoeker of van zijn advocaat om een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. De eventuele opmerkingen in verband met de overeenstemming van de notities met de inhoud van het persoonlijk onderhoud zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure”*. Uit de toelichting blijkt dat het de wil van de wetgever is dat de eventuele opmerkingen van verzoeker in het geval van toepassing van 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet (zoals in casu het geval is) zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure. Het vermoeden van instemming met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud geldt, gelet op het feit dat verzoeker de mogelijkheid ontnomen werd om dienaangaande opmerkingen te formuleren, dewelke de commissaris-generaal desgevallend – overeenkomstig artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet – had moeten onderzoeken alvorens de bestreden beslissingen te nemen, niet in casu. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig beroep de mogelijkheid om zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, wat hij in casu ook heeft gedaan. De Raad oordeelt met betrekking tot de in het verzoekschrift onder randnummer 92 geformuleerde opmerkingen dat deze geen afbreuk kunnen doen aan de pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en de vaststellingen van de Raad. Zo werd reeds rekening gehouden met het bezwaar tegen het gehoor via een videoconferentie (cf. 2.3.4). De materiële vergissing op p. 4 van het gehoor waar Syrië wordt vermeld, het gegeven dat verzoekers vergunning werd gestolen in plaats van kwijtgeraakt (p. 9 van het persoonlijk onderhoud), dat verzoeker nooit heeft verklaard dat hij hield van politiemeningen en hij Tunesië heeft verlaten in maart 2011 en niet in 2010 (p. 9), dat hij nooit heeft verklaard dat hij slechts tot 2019 een dossier had doch hij nog altijd in procedure is om een compensatie te verkrijgen (p. 11), dat hij nooit heeft verklaard dat hij mensen van Ennahda vreest en mensen van het vorig regime nu daarbij horen (p. 14) en dat hij nooit heeft verklaard dat ze hem niet kennen en niet weten dat hij bij de partij hoort en dat hij problemen had met de gouverneur en het hoofd van het ziekenhuis of van het politiekantoor (p. 14), zijn immers niet als dusdanig opgenomen in de bestreden beslissing en maken geen deel uit van de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing.

Waar in het verzoekschrift nog wordt opgeworpen dat er blijkbaar enkele misverstanden waren tussen de tolk en verzoeker en bijgevolg deze vertaling nogmaals werd vertaald van het Engels naar het Nederlands, moet de Raad opmerken dat dit niet volstaat om vast te stellen dat de verklaringen van verzoeker volledig onjuist werden geformuleerd en dit geenszins zijn houding, zijn onaannemelijke, tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen kan verschoonen, te meer door de Raad rekening werd gehouden met de in het verzoekschrift geformuleerde opmerkingen en verzoeker daarenboven tijdens zijn gehoor als op het einde uitdrukkelijk aangaf de tolk goed te begrijpen en te hebben begrepen en iedereen goed te horen (persoonlijk onderhoud, p. 5, 15).

Gelet op het voorgaande toont verzoeker derhalve niet in concreto aan welke nadelige gevolgen deze handelwijze voor hem zou hebben gehad of op welke wijze deze handelwijze die is gebaseerd op artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing.

Aan de bestreden beslissing kleven bijgevolg geen onregelmatigheden die door de Raad niet kunnen worden hersteld en een schending van de rechten van verdediging of het recht op bijstand van een advocaat worden bijgevolg niet aangetoond.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt, de voorgaande vaststellingen hierboven in acht genomen, dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

H. CALIKOGLU